ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

19. března 2010 *

Ve věci T-42/06,

Bruno Gollnisch, s bydlištěm v Limonest (Francie), zastoupený W. de Saint Justem a G. Duboisem, advokáty,

žalobce,

proti

Evropskému parlamentu, původně zastoupenému H. Krückem, C. Karamarcosem a A. Padowska, poté H. Krückem, D. Moorem a A. Padowska, jako zmocněnci,

žalovanému,

jejímž předmětem je jednak návrh na zrušení rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 13. prosince 2005 nechránit imunity a výsady Bruna Gollnische a jednak návrh na náhradu škody, kterou utrpěl B. Gollnisch z důvodu tohoto rozhodnutí,

* Jednací jazyk: francouzština.

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení J. Azizi, předseda, E. Cremona a S. Frimodt Nielsen (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. ledna 2009,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1. *Protokol o výsadách a imunitách*

1 Článek 9 protokolu o výsadách a imunitách Evropských společenství, který byl původně připojen ke Smlouvě o vytvoření jednotné Rady a jednotné Komise

Evropských společenství, poté na základě Amsterodamské smlouvy připojen ke Smlouvě o ES (dále jen „protokol“) stanoví:

„Členové Evropského parlamentu nemohou být vyšetřováni, zadrženi nebo stíháni pro své názory či hlasování během výkonu své funkce.“

2 Článek 10 protokolu stanoví:

„V průběhu zasedání Evropského parlamentu jeho členové:

a) na území vlastního státu požívají imunit přiznávaných členům parlamentu vlastního státu;

b) na území všech ostatních členských států nemohou být zadrženi ani soudně stíháni.

Jsou chráněni imunitou rovněž během cesty na místo zasedání Evropského parlamentu a při návratu z něj.

Imunity se nelze dovolávat v případě přistižení při činu; Evropský parlament je oprávněn svého člena imunity zbavit."

2. *Jednací řád Evropského parlamentu*

3 Článek 5 odst. 1 16. vydání (červenec 2004) jednacího řádu Parlamentu (Úř. věst. 2005, L 44, s. 1) stanoví, že „[p]oslanci požívají výsad a imunit v souladu s [p]rotokolem".

4 Článek 6 odst. 1 a 3 jednacího řádu Parlamentu stanoví:

„1. Při výkonu svých pravomocí s ohledem na výsady a imunity usiluje Parlament především o zachování své integrity jako demokratického zákonodárného shromáždění a o zajištění nezávislosti poslanců při plnění jejich povinností.

[…]

3. Každá žádost o ochranu imunity a výsad, se kterou se poslanec nebo bývalý poslanec obrací na předsedu, je oznámena v plénu a je postoupena příslušnému výboru."

5 Článek 7 odst. 6 jednacího řádu Parlamentu stanoví:

„V případě ochrany imunity nebo výsad výbor určí, zda dané okolnosti představují správní nebo jiné omezení volného pohybu poslanců cestujících z místa a do místa zasedání Parlamentu, nebo omezení svobody projevu či hlasování při výkonu mandátu, nebo zda jde o aspekt[y] vymezen[é] článkem 10 [protokolu], které nejsou upraveny vnitrostátním právem, a navrhne, aby příslušný orgán učinil nezbytné závěry."

3. *Článek 26 Francouzské ústavy*

6 Článek 26 Francouzské ústavy stanoví:

„Žádný člen Parlamentu nemůže být stíhán, vyšetřován, zatčen, zadržen nebo odsouzen pro své názory či hlasování během výkonu své funkce.

Žádný člen parlamentu nesmí být v souvislosti s trestnou činností nebo jiným deliktním jednáním zadržen, vzat do vazby, ani proti němu nesmí být použita svobodu omezující opatření bez svolení [p]ředsednictva [S]hromáždění, jehož je členem. Toto svolení se nepožaduje v případě trestného činu nebo v případě jiného deliktního jednání, při němž byla osoba přistižena, nebo v případě konečného odsuzujícího rozsudku.

Zadržení, vzetí do vazby nebo svobodu omezující opatření nebo stíhání člena Parlamentu jsou zastavena po dobu zasedání, pokud o to [S]hromáždění, jehož je poslancem, požádá […].“

Skutkový základ sporu

7 Žalobce Bruno Gollnisch je poslancem Evropského parlamentu a členem regionální rady regionu Rhône-Alpes (Francie).

8 Dne 11. října 2004 žalobce uspořádal tiskovou konferenci ve svém volebním okrsku v Lyonu (Francie).

9 U této příležitosti se žalobce postupně zabýval následujícími tématy: otázkou přistoupení Turecké republiky k Evropské unii, procesem ratifikace Smlouvy o Ústavě pro Evropu, věcí rukojmích v Iráku, politickou a sociální situací a nakonec zprávou Komise o rasismu a popírání holocaustu na univerzitě Jean-Moulin Lyon-III, předané francouzskému ministru národního vzdělávání (tzv. „zpráva Rousso“), která se týká zejména politických názorů některých univerzitních pracovníků zabývajících se dějinami druhé světové války v Evropě.

10 Dne 15. října 2004 francouzský ministr spravedlnosti nařídil zahájení policejního vyšetřování ve věci některých výroků, které žalobce pronesl na této tiskové konferenci, jež byly považovány za zpochybnění zločinů proti lidskosti, které spáchal režim národních socialistů.

11 Dopisem ze dne 29. listopadu nejvyšší státní zástupce u Cour d'appel de Lyon (odvolací soud v Lyonu) udělil státnímu zastupitelství v Lyonu pokyn k trestnímu stíhání žalobce pro zpochybnění zločinů proti lidskosti. Státní zastupitelství v Lyonu zahájilo trestní stíhání proti žalobci na základě článku 24a zákona ze dne 29. července 1881 o svobodě tisku (*Bulletin des Lois*, 1881, č. 637, s. 125). Tento článek, který pod pohrůžkou trestních sankcí zakazuje zejména veřejný projev, kterým je zpochybňována existence zločinů proti lidskosti, byl zaveden článkem 9 zákona č. 90-615 ze dne 13. července 1990 o potlačování jakýchkoliv rasistických, antisemitistických a xenofobních činů (JPRF ze dne 14. července 1990, s. 8333).

12 Dne 7. dubna 2005 Luca Romagnoli, poslanec Evropského parlamentu, zaslal na základě ustanovení čl. 6 odst. 3 jednacího řádu Parlamentu dopis předsedovi Parlamentu, aby jej následujícím způsobem požádal o předložení žádosti o ochranu poslanecké imunity žalobce výboru pro právní záležitosti.

„Máme […] zde co do činění se zjevným případem *fumus persecutionis*, ve kterém je opoziční poslanec stíhán na základě osobního příkazu člena výkonné moci, jehož soupeřem je tento poslanec navíc na místní úrovni.

Podle článku 10 [prvního pododstavce písm. a)] [protokolu] je poslaneckou imunitou, kterou požívá B. Gollnisch, imunita upravená francouzským ústavním právem. Článek 26 Francouzské ústavy stanoví, že Shromáždění, jehož je poslancem, může požadovat zastavení trestního stíhání.

Na základě čl. 6 odst. 3 [jednacího řádu] mám tu čest vystupovat za tímto účelem na obranu imunity B. Gollnische s jeho souhlasem."

13 Během plenárního zasedání Parlamentu dne 14. dubna 2005 předseda Parlamentu vzal dopis L. Romagnoliho na vědomí a žádost o ochranu imunity žalobce předal výboru pro právní záležitosti, příslušnému v této oblasti.

14 Paní D. Wallis, poslankyně Parlamentu, byla během schůze výboru pro právní záležitosti dne 24. dubna 2005 jmenována zpravodajkyní v této záležitosti.

15 Dne 25. dubna 2005 L. Romagnoli zaslal předsedovi Parlamentu nový dopis poté, co žalobce obdržel předvolání k soudnímu jednání dne 26. dubna 2005 před Tribunal correctionnel de Lyon (trestní soud v Lyonu).

16 Během jednání u Tribunal correctionnel de Lyon byla věc odročena, neboť žádost o ochranu imunity žalobce nebyla Parlamentem ještě přezkoumána.

17 Dne 9. června 2005 předseda výboru pro právní záležitosti Parlamentu napsal francouzskému ministrovi spravedlnosti, aby jej jednak informoval o existenci žádosti o ochranu imunity žalobce a jednak mu položil některé otázky týkající se probíhajícího soudního řízení vedeného proti žalobci.

18 Dne 13. července 2005 předseda Parlamentu napsal stálému zástupci Francie u Evropské unie, aby jej informoval o stavu řízení vedeného v Evropském parlamentu a aby jej požádal o předání žádosti o dočasné přerušení trestního řízení soudním orgánům, aby tak Parlament měl možnost věc přezkoumat a rozhodnout o žádosti o ochranu imunity žalobce.

19 Během schůze výboru pro právní záležitosti Parlamentu, konané dne 14. července 2005, bylo provedeno indikativní hlasování, po kterém byla D. Wallis pověřena přípravou návrhu zprávy směřující k ochraně imunity žalobce.

20 Francouzský ministr spravedlnosti v odpovědi na dopis předsedy Parlamentu ze dne 13. července 2005 napsal dne 18. července 2005 následující:

„Bude příslušet soudu, kterému byla věc předložena, aby po veřejném a kontradiktorním projednání rozhodl o existenci a dostatečnosti důkazů předložených v rámci obžaloby, neboť do daného okamžiku požívá obžalovaný presumpce neviny. Jakožto strážce pečeti [ministr spravedlnosti] se musím z tohoto hlediska zdržet jakéhokoliv posouzení.

Krom toho připomínám, že v rámci soudního vyšetřování B. Gollnisch, ačkoliv nevyhověl předvolání, které mu zaslaly policejní orgány, nebyl policií zadržen a ani nebyl předmětem žádného zajišťovacího opatření, přičemž pouze tato opatření vyžadují, pokud se jedná o vnitrostátní poslance, na základě článku 26 [francouzské] Ústavy předchozí souhlas předsednictva Shromáždění, jehož je poslancem."

21 Výbor pro právní záležitosti Parlamentu poté, co se několikrát sešel a přezkoumal tři návrhy zprávy, schválil na svém zasedání dne 22. listopadu 2005 čtvrtý návrh zprávy D. Wallis směřující k zamítnutí návrhu na ochranu imunity žalobce.

22 Odůvodnění této zprávy je následující:

„4. Od svého prvního pětiletého volebního období Evropský parlament rozhodoval o řadě žádostí o zbavení poslanecké imunity. Jednání Parlamentu o těchto žádostech umožnilo vyvodit některé základní zásady, které byly zakotveny v usnesení, jež Parlament přijal během svého zasedání dne 10. března 1987 na základě zprávy p. Donneze týkající se návrhu protokolu o revizi [protokolu] ohledně členů Evropského parlamentu (A2-121/86). V projednávaném případě se zdá být užitečné stručně připomenout některé ze zásad, které je nutné vzít v v úvahu.

a) Poslanecká imunita není výsadou ve prospěch jednotlivých členů Parlamentu, ale zárukou nezávislosti Parlamentu a jeho členů vůči ostatním orgánům.

b) Skutečnost, že čl. 10 první pododstavec [písm.] a) [protokolu] odkazuje na imunity přiznané členům vnitrostátních parlamentů neznamená, že Evropský parlament si nemůže vytvořit vlastní pravidla v oblasti zbavení poslanecké imunity. Rozhodnutí Parlamentu vytvořila postupně soudržný pojem evropské poslanecké imunity, který je v zásadě ve vztahu k rozdílným praktikám vnitrostátních parlamentů autonomní. Tato skutečnost umožňuje vyloučit, aby s poslanci bylo zacházeno rozdílně podle jejich státní příslušnosti. Tudíž i v případě zohlednění imunity přiznané vnitrostátním právem, Evropský parlament uplatní pro rozhodnutí, zda je třeba poslance zbavit imunity či nikoliv, vlastní ustálené zásady.

Poslanecká imunita je určena k ochraně svobody projevu a svobody politické debaty poslanců. Příslušný výbor Evropského parlamentu tedy vždy uznal jako základní zásadu, že ve všech případech, ve kterých jsou poslancům vytýkána jednání spadající do jejich politické činnosti nebo s ní přímo spojená, nedojde ke zbavení imunity.

To zahrnuje například vyjadřování názorů, jež jsou považovány za spadající do politické činnosti poslance, během demonstrací, politických setkání, v politických publikacích, tisku, knize, televizi, podpisem politického pojednání a rovněž před soudem.

c) Tato zásada vyplývá také z jiných úvah, které svědčí pro nebo proti zbavení imunity, zejména ‚fumus persecutionis' tj. domněnky, že trestní stíhání je vedeno úmyslem poškodit politickou činnost poslance. Jak je uvedeno v odůvodnění zprávy p. Donneze, pojem ‚fumus persecutionis' v podstatě znamená, že ke zbavení imunity nedochází v případě, že existuje podezření, že trestní stíhání spočívá na úmyslu poškodit politickou činnost poslance.

Pokud tak bylo trestní stíhání zahájeno politickým protivníkem, není-li prokázáno jinak, nedochází ke zbavení imunity, jestliže je nutné mít za to, že trestní stíhání má za cíl poškodit dotčeného poslance, a nikoliv získat náhradu újmy. Ke zbavení imunity nedochází rovněž v případě, že trestní stíhání byla zahájena za okolností, které vedou k domněnce, že jejich jediným účelem je poškození poslance.

III. Odůvodnění navrhovaného rozhodnutí

1. Výbor pro právní záležitosti podrobně prostudoval použitelné články [protokolu]. Výbor rozhodl, že tato věc musí být zkoumána ve světle článku 9 [protokolu] ve spojení s výše uvedenými zásadami.

Článek 9 stanoví, že ‚členové Evropského parlamentu nemohou být vyšetřováni, zadrženi nebo stíháni pro své názory či hlasování během výkonu své funkce'.

Absolutní imunita se tedy týká pouze názorů nebo hlasování [poslanců] při výkonu jejich funkce.

Parlament konzistentně hájí základní zásadu, podle které nemůže dojít žádným způsobem ke zbavení imunity v případě, ve kterém jednání vytýkaná poslanci byla učiněna v rámci výkonu jeho politických funkcí poslance Evropského parlamentu nebo jsou s takovými funkcemi přímo spojena. Stejné zásady je nutné uplatnit v případě žádosti o ochranu poslanecké imunity.

a) Na základě těchto zásad výbor konstatuje, že když B. Gollnisch vyjádřil svůj názor na tiskové konferenci dne 11. října 2004, nevyužil své svobody projevu ‚v rámci výkonu své funkce' poslance Evropského parlamentu.

Podle vlastních vysvětlení B. Gollnisch vyjádřil svůj názor na masakr v Katyni v odpovědi na otázky novinářů k ostré kritice, kterou vyjádřil ve věci politických zásahů do zprávy Rousso týkající se politických názorů příslušníků univerzity Lyon-III. Tato prohlášení byla přímo spojena s výkonem povolání B. Gollnische jakožto profesora univerzity Lyon-III a neměla nic společného s jeho funkcí poslance Evropského parlamentu.

Nelze tedy tvrdit, že jednal ‚v rámci výkonu své funkce' poslance Evropského parlamentu.

b) Podmínky pro uplatnění čl. 7 odst. 6 [jednacího] řádu [Parlamentu] jsou splněny. Podle informací poskytnutých francouzským ministrem spravedlnosti trestní vyšetřování vedené proti B. Gollnischovi netvoří překážku výkonu jeho mandátu, jež by mu bránila například v účasti na dílčích zasedáních Parlamentu, schůzích

výboru atd. Z těchto informací vyplývá, že B. Gollnisch není povinen účastnit se jednání a že může být zastoupen svým poradcem. Krom toho jednání může být na žádost B. Gollnische odročeno.

2. V souladu s čl. 7 odst. 2 [jednacího] řádu [Parlamentu] návrh rozhodnutí výboru pouze doporučí přijetí nebo zamítnutí žádosti o ochranu imunity a výsad.

IV. Závěr

S ohledem na předcházející úvahy výbor pro právní záležitosti poté, co přezkoumal důvody, které svědčí pro nebo proti ochraně imunity, doporučuje, aby žádost o ochranu imunity B. Gollnische byla zamítnuta."

23 Rozhodnutím 2005/2072 (IMM) ze dne 13. prosince 2005 (dále jen „napadené rozhodnutí") Parlament tomuto návrhu vyhověl a rozhodl „nechránit imunitu a výsady" žalobce, přičemž pouze odkázal na zprávu přijatou výborem pro zahraniční záležitosti, aniž by přijal jiné odůvodnění.

24 Rozsudkem ze dne 28. února 2008 Cour d'appel de Lyon potvrdil rozsudek Tribunal correctionnel, který uložil žalobci podmíněný trest odnětí svobody v délce tří měsíců a pokutu ve výši 5 000 eur, jakož i částečnou náhradu škody uplatněnou poškozenými osobami.

25 Cour de cassation (kasační soudní dvůr) (Francie) rozsudkem ze dne 23. června 2009 však rozsudek Cour d'appel de Lyon ze dne 28. února 2008 zrušil. Cour de cassation v podstatě rozhodl, že skutky vytýkané žalobci nemohou vést k trestnímu stíhání a s konečnou platností tak ukončil trestní řízení zahájené proti posledně jmenovanému.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

26 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 13. února 2006 podal žalobce na základě čl. 230 čtvrtého pododstavce ES žalobu na neplatnost napadeného rozhodnutí, jakož i náhradu nemajetkové újmy, kterou údajně utrpěl.

27 Samostatným podáním zapsaným do rejstříku kanceláře Soudu dne 13. února 2006 podal žalobce na základě článku 242 ES návrh na odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. Tento návrh byl zamítnut usnesením předsedy Soudu ze dne 12. května 2006.

28 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 21. února 2006 L. Romagnoli podal návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání žalobce. Tento návrh byl zamítnut usnesením předsedy třetího senátu Tribunálu ze dne 14. února 2008.

29 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 28. dubna 2006 vznesl Parlament námitku nepřípustnosti na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Soudu směřující k tomu, aby žaloba byla v plném rozsahu odmítnuta jako nepřípustná.

30 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 20. června 2006 žalobce předložil své vyjádření k námitce nepřípustnosti vznesené Parlamentem.

31 Soud (třetí senát) si usnesením ze dne 22. ledna 2008 vyhradil možnost rozhodnout o námitce nepřípustnosti spolu s věcí samou.

32 Dne 14. března 2008 Parlament předložil svou žalobní odpověď.

33 Žalobce byl dopisem kanceláře Soudu ze dne 1. dubna 2008 vyzván k předložení repliky.

34 Žalobce opominul předložit svou repliku ve stanovené lhůtě, ale později nicméně potvrdil svůj zájem na vyřešení sporu.

35 Na základě zprávy soudce zpravodaje se Soud (třetí senát) rozhodl zahájit ústní část řízení.

36 Řeči účastníků řízení a odpovědi na ústní otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 28. ledna 2009.

37 Po vydání rozsudku Cour de cassation ze dne 23. června 2009 se Soud rozhodl znovu otevřít ústní část řízení usnesením ze dne 9. července 2009 a v rámci organizačních

procesních opatření vyzval účastníky řízení k předložení dokumentů a odpovědí na otázky týkající se uvedeného rozsudku. Této žádosti bylo vyhověno.

38 Rozhodnutím předsedy třetího senátu Soudu ze dne 17. září 2009 byla ústní část řízení skončena.

39 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– přiznal žalobci částku 8 000 eur jako náhradu jeho nemajetkové újmy;

– přiznal žalobci částku 4 000 eur jako náhradu výdajů vynaložených na jeho zastoupení a přípravu jeho žaloby.

40 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

– určil, že žaloba se stala bezpředmětnou a že po vydání rozsudku Cour de cassation ze dne 23. června 2009 již není namístě ve věci rozhodnout;

– podpůrně, odmítl žalobu jako nepřípustnou nebo ji zamítl jako neopodstatněnou;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

1. *K návrhu na zrušení*

Argumenty účastníků řízení

41 Žalobce, který byl Tribunálem vyzván k tomu, aby zaujal postoj k důsledkům vyplývajícím z rozsudku Cour de cassation pro toto řízení, především v podstatě tvrdí, že má nadále právní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí zaprvé, aby bylo vyloučeno, že se toto rozhodnutí stane precedentem, zadruhé proto, že je proti němu vedeno nové řízení z důvodu nových skutků a je tedy nutné, aby Tribunál rozhodl o právních otázkách, které vyvolává napadené rozhodnutí, aby tak Parlament v budoucnosti nepřijal podobné rozhodnutí, zatřetí proto, že rozhodnutím Cour de cassation nezaniká v plném rozsahu nemajetková újma, kterou zapříčinilo napadené rozhodnutí, a začtvrté proto, že utrpěl nemajetkovou újmu z důvodu výdajů, které musel vynaložit za účelem zpochybnění napadeného rozhodnutí.

42 Krom toho žalobce v podstatě tvrdí, že jeho žaloba je přípustná.

43 Žalobce vznáší na podporu své žaloby šest důvodů. Zaprvé tvrdí, že Parlament zneužil řízení, zadruhé, že porušil články 9 a 10 protokolu, zatřetí, že Parlament porušil ustálenou praxi výboru pro právní záležitosti ohledně jednak svobody projevu a jednak *fumus persecutionis*, začtvrté, že Parlament porušil zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, zapáté, že Parlament narušil nezávislost poslance a konečně zašesté, že Parlament ponechal bez povšimnutí ustanovení svého jednacího řádu týkající se řízení, které může vést ke ztrátě mandátu poslance.

44 Parlament v podstatě tvrdí, že žalobce nemá nadále právní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož trestní řízení zahájené proti němu bylo již v důsledku rozsudku Cour de cassation ze dne 23. června 2009 s konečnou platností skončeno a otázka imunity žalobce již tudíž v rámci této věci nevyvstává. Podle Parlamentu z toho vyplývá, že zrušení napadeného rozhodnutí by nemohlo mít pro žalobce žádné právní účinky.

45 Parlament má za to, že žalobce má v úmyslu prostřednictvím své žaloby dosáhnout toho, aby byl Parlament nucen věc přezkoumat znovu a aby v důsledku tohoto přezkumu hájil imunitu žalobce a rozhodl, že je třeba zastavit trestní stíhání, což by ovšem s přihlédnutím k rozhodnutí Cour de cassation nebylo možné.

46 Parlament tudíž tvrdí, že žaloba je nepřípustná a domnívá se, že za předpokladu, že by žaloba měla být považována za přípustnou, není již namístě o ní rozhodnout.

47 Co se týče přípustnosti, Parlament v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí nevyvolává právní účinky z důvodu jednak své povahy a jednak obecné právní úpravy poslaneckých imunit, a že se tudíž nejedná o napadnutelný akt.

48 Co se týče merita věci, Parlament v podstatě tvrdí, že žaloba zaprvé směřuje proti zprávě vypracované výborem pro právní záležitosti a zejména proti odůvodnění této zprávy; přitom pouze rozhodnutí přijaté na plenárním zasedání, může tvořit akt Parlamentu, proto ani návrh rozhodnutí obsažený ve zprávě výboru pro právní záležitosti, ani odůvodnění nemohou být považovány za akty Parlamentu.

49 Parlament zadruhé v podstatě tvrdí, že akty týkající se ochrany imunity nemohou spočívat přímo na protokolu a že zvoleným právním základem bylo tedy ustanovení obsažené v jeho jednacím řádu týkající se postupu přijímání aktů na ochranu imunity.

50 Parlament zatřetí v podstatě tvrdí, že v právním rámci ochrany imunity by rozhodnutí Parlamentu nechránit imunitu mohlo být teoreticky přijato jak na základě článku 9 protokolu, tak na základě jeho článku 10.

51 Parlament začtvrté v podstatě tvrdí, že tvrzení žalobce týkající se nutného použití uvedeného článku 10 nevyvolává tolik otázku právního základu rozhodnutí, jak otázku jeho meritorního posouzení.

52 Parlament zapáté v podstatě tvrdí, ohledně zastavení trestního stíhání, že žalobce ve své žalobě netvrdí, že Parlament byl povinen použít čl. 26 třetí pododstavec Francouzské ústavy, ale že případné rozhodnutí o ochraně imunity žalobce by muselo mít

účinek stanovený tímto ustanovením ústavy a že podle něj čl. 10 první pododstavec písm. a) protokolu neodkazuje na čl. 26 třetí pododstavec Francouzské ústavy.

53 Parlament zašesté v podstatě tvrdí, že i kdyby mohl použít toto ustanovení ústavy ve vztahu k žalobci, mohl by s ohledem na svou diskreční pravomoc přijmout totéž rozhodnutí, jako je napadené rozhodnutí.

54 Parlament zasedmé v podstatě tvrdí, že použití čl. 26 třetího pododstavce Francouzské ústavy by jednak vedlo ke zkoumání otázky, zda nebyl povinen jednat přímo na základě tohoto ustanovení vnitrostátního práva spíše než vést řízení stanovené jeho jednacím řádem, jelikož tento řád předpokládá existenci imunity, aby řízení o ochraně imunity bylo možné provést, zatímco v rámci čl. 26 třetího pododstavce Francouzské ústavy žádná imunita do vydání rozhodnutí Shromáždění neexistuje. Parlament má za to, že krom toho i kdyby jednal na základě čl. 26 třetího pododstavce Francouzské ústavy, mohl by přijmout negativní rozhodnutí a právní postavení žalobce by se tak nezměnilo.

55 Použití postupu zastavení trestního stíhání vyvolává podle Parlamentu jednak problém týkající se smyslu, který musí být dán pojmu „zasedání", který musí být chápán z hlediska práva Společenství, což by vedlo k tomu, že rozhodnutí o zastavení trestního stíhání by pozbylo účinků ke konci výročního zasedání 2005/2006, tj. druhé úterý měsíce března 2006, pokud by rozhodnutí požadovat zastavení trestního stíhání nebylo Parlamentem obnoveno.

56 Parlament zaosmé v podstatě tvrdí, že žalobce se nemůže účinně dovolávat porušení zásady ochrany legitimního očekávání, jelikož Parlament mu neposkytl konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění, jež by mu umožnila domnívat se, že jeho imunita

bude ochráněna, a to tím spíše, že Parlament má v této oblasti širokou posuzovací pravomoc.

57 Parlament zadeváté tvrdí, že žalobce neuvádí žádný důkaz na podporu svých tvrzení týkajících se skutečnosti, že napadené rozhodnutí zasahuje do jeho nezávislosti jakožto poslance.

58 Konečně Parlament zadesáté tvrdí, že tvrzení žalobce týkající se porušení čl. 3 odst. 6 druhého pododstavce jednacího řádu Parlamentu jsou neopodstatněná, protože toto ustanovení nemá žádnou spojitost s napadeným rozhodnutím.

Závěry Tribunálu

59 Nejprve je třeba přezkoumat, zda žalobce má nadále právní zájem na podání žaloby, a zda je tudíž stále třeba rozhodnout o žalobě na neplatnost.

60 Podle ustálené judikatury musí právní zájem žalobce na podání žaloby ve vztahu k předmětu žaloby existovat ke dni podání uvedené žaloby, jinak je nepřípustná. Krom toho právní zájem žalobce na dosažení uspokojení musí existovat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by nebylo vydáno rozhodnutí ve věci samé (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 16. prosince 1963, Forges de Clabecq v. Haute

Autorité, 14/63, Recueil, s. 719, 748, a ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, Sb. rozh. s. I-4333, bod 42).

61 V souladu s ustálenou judikaturou není totiž třeba rozhodnout o žalobě na neplatnost, pokud žalobce ztratil svůj právní zájem na zrušení napadeného aktu z důvodu události, která nastala během řízení (viz v tomto smyslu usnesení Tribunálu ze dne 17. října 2005, First Data a další v. Komise, T-28/02, Sb. rozh. s. II-4119, body 36 a 37, a citovaná judikatura), což má za následek, že zrušení tohoto aktu nemůže mít samo o sobě právní důsledky (viz v tomto smyslu usnesení Tribunálu ze dne 14. března 1997, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag-Lloyd v. Komise, T-25/96, Recueil, s. II-363, bod 16, a citovaná judikatura).

62 Krom toho bylo rozhodnuto, že pokud se zájem, jehož se dovolává žalobce, týká budoucího právního stavu, musí prokázat, že již nyní je jisté, že tento stav bude narušen (rozsudky Tribunálu ze dne 17. září 1992, NBV a NVB v. Komise, T-138/89, Recueil, s. II-2181, bod 33, a ze dne 14. dubna 2005, Sniace v. Komise, T-141/03, Sb. rozh. s. II-1197, bod 26).

63 Během řízení měl Cour de cassation za to, že skutky vytýkané žalobci nemohou vést k trestnímu stíhání. S konečnou platností tak ukončil trestní řízení zahájené proti žalobci, které bylo důvodem pro podání žádosti vedoucí k přijetí napadeného rozhodnutí.

64 Zrušení napadeného rozhodnutí nemůže tudíž samo o sobě vyvolat právní účinky. V důsledku rozsudku Cour de cassation je totiž vyloučeno, aby Parlament přijal nové rozhodnutí o imunitě žalobce týkající se skutkového základu této věci, neboť Cour de cassation rozhodl, že tyto skutečnosti nemohou vést k trestnímu stíhání.

65 Žalobce již nemá nadále právní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí a není namístě rozhodnout o návrhu na zrušení.

66 Tento závěr není vyvrácen argumenty vznesenými žalobcem v jeho odpovědích na písemnou otázku Tribunálu směřující k získání jeho stanoviska k účinkům rozsudku Cour de cassation ze dne 23. června 2009.

67 Žalobce ve své odpovědi na písemnou otázku Tribunálu tvrdí, že je proti němu vedeno jiné řízení zahájené z podnětu organizací nepřátelských k jeho politickému zařazení z důvodu tiskového prohlášení zveřejněného skupinou poslanců, ke které náleží, a že vzhledem k tomu, že v této souvislosti uplatnil svou imunitu, bylo by tudíž účelné, aby Tribunál v projednávaném případě rozhodl.

68 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že žalobce může mít nadále právní zájem na navržení zrušení aktu orgánu, pokud se tvrzená protiprávnost může opakovat v budoucnu bez ohledu na okolnosti věci, za kterých tento žalobce podal žalobu (viz v tomto smyslu rozsudek Wunenburger v. Komise, bod 60 výše, body 50 až 52, a citovaná judikatura).

69 Přitom i za předpokladu, že by proti žalobci bylo zahájeno, jak žalobce tvrdí, nové trestní stíhání z důvodu nových skutků, neprokázal, že tvrzená protiprávnost v této věci se může v budoucnu opakovat bez ohledu na okolnosti projednávané věci. Žalobce totiž nezpochybňuje legalitu ustanovení, která na něj byla uplatněna, ale uplatňuje protiprávnost použití těchto ustanovení Parlamentem za okolností věci, která je základem tohoto sporu. Z toho vyplývá, že judikaturu připomenutou v bodě 68 výše nelze v projednávaném případě použít, a že se žalobce tudíž nemůže účinně dovolávat skutečnosti, že se tato protiprávnost může opakovat bez ohledu na okolnosti projednávané věci, aby tak odůvodnil svůj právní zájem na podání žaloby.

70 Krom toho se žalobce dovolává právního zájmu na zrušení napadeného rozhodnutí, aby prokázal, že jeho návrh na náhradu škody směřující k náhradě újmy, kterou údajně utrpěl v důsledku zásahu do cti, je opodstatněný.

71 Platí, že z judikatury vyplývá, že žaloba na neplatnost není nepřípustná z důvodu nedostatku právního zájmu pouze z důvodu, že v případě zrušení napadeného rozhodnutí by mohlo být pro orgán, který akt vydal, nemožné s přihlédnutím k okolnostem splnit povinnost, kterou má na základě Smlouvy. V takovém případě žaloba zachovává ještě právní zájem alespoň jakožto základ pro případnou žalobu na náhradu škody (rozsudky Soudního dvora ze dne 5. března 1980, Könecke Fleischwarenfabrik v. Komise, 76/79, Recueil, s. 665, bod 9, a ze dne 31. března 1998, Francie a další v. Komise, C-68/94 a C-30/95, Recueil, s. I-1375, bod 74).

72 V projednávaném případě je však nutné uvést, že žalobce podal návrh na náhradu škody současně se svým návrhem na zrušení a že Tribunál může tudíž rozhodnout o existenci pochybení, kterého se případně dopustil Parlament, aniž by bylo nutné rozhodovat o návrhu na zrušení. Žalobce se tedy nemůže účelně dovolávat této judikatury za účelem odůvodnění svého právního zájmu na podání žaloby.

73 Konečně náhrada nákladů zapříčiněných touto žalobou spadá do posouzení nákladů řízení a nemůže již zakládat zájem žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí.

74 Je tedy nutné konstatovat, aniž by bylo nutné přezkoumat námitky nepřípustnosti vznesené Parlamentem, že již není namístě rozhodnout o návrhu na zrušení.

2. *K návrhu na náhradu škody*

K přípustnosti

Argumenty účastníků řízení

75 Parlament v podstatě tvrdí, že žalobce ve své žalobě neuvádí žádnou konkrétní skutečnost, ani žádný důkaz, který by dokazoval, že jsou splněny tři kumulativní podmínky vzniku odpovědnosti Společenství, a sice protiprávnost jednání vytýkaného orgánu, skutečná existence škody a příčinná souvislost mezi tímto jednáním a tvrzenou škodou, a že návrh na náhradu škody je tedy nepřípustný.

76 Žalobce má v podstatě za to, že zaprvé právně dostačujícím způsobem prokázal protiprávnost jednání Parlamentu tím, že připomenul důvody, které uplatnil na podporu svého návrhu na zrušení a zejména skutečnost, že napadené rozhodnutí spočívá na zjevně nevhodném právním základě. Zadruhé má za to, že napadené rozhodnutí jej vystavuje nehmotné újmě a „soudní perzekuci", újmě, která spočívá v zásahu do jeho cti vyplývajícího z toho, že veškerý francouzský a mezinárodní tisk vykládal odmítnutí ochrany jeho imunity jako zavržení Parlamentem. Zatřetí má za to, že příčinná souvislost mezi protiprávním aktem Parlamentu a škodou, která z něj vyplývá, je prokázána.

Závěry Tribunálu

77 Podle čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu musí žaloba uvádět zejména předmět sporu a obsahovat stručný popis uplatňovaných žalobních důvodů. Žaloba směřující k náhradě škody údajně způsobené orgánem musí, aby byly splněny uvedené požadavky, obsahovat údaje, které umožňují určit jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, na základě kterých se domnívá, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním a škodou, kterou údajně utrpěl, jakož i povahu a rozsah této škody (viz usnesení Tribunálu ze dne 22. června 2005, Polyelectrolyte Producers Group v. Rada a Komise, T-376/04, Sb. rozh. s. II-3007, bod 54, a citovaná judikatura). Tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné pro to, aby umožnily žalovanému připravit svou obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba k tomu, aby žaloba byla přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly alespoň stručně, ale uceleně a srozumitelně ze samotného textu žaloby (viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2007, Itálie v. Komise, T-308/05, Sb. rozh. s. II-5089, bod 72, a citovaná judikatura).

78 Je tudíž třeba ověřit, zda údaje obsažené v žalobě byly dostatečně jasné a přesné, aby umožnily žalované straně připravit si svou obhajobu a Tribunálu rozhodnout o návrhu na náhradu škody bez dalších podpůrných informací.

79 Je nutné konstatovat, že z žaloby, která je zvláště podrobná, vyplývá, že jednání vytýkané Parlamentu je jasně identifikováno, že uvádí, že napadené rozhodnutí vystavuje žalobce nemajetkové újmě a „soudní perzekuci“ a že obsahuje návrhové žádání směřující k tomu, aby Parlamentu bylo uloženo zaplacení částky 8 000 eur jako náhrada nemajetkové újmy.

80 Tyto údaje se jeví dostatečnými pro to, aby Parlament mohl připravit svou obranu a Tribunál mohl rozhodnout o návrhu na náhradu škody.

81 Návrh na náhradu škody musí být tudíž považován za přípustný.

K věci samé

Argumenty účastníků řízení

82 Žalobce v podstatě tvrdí, že jednání Parlamentu je protiprávní a způsobilo mu nemajetkovou újmu, újmu, kterou upřesnil jako zásah do své cti. Tuto újmu vyčísluje na částku 8 000 eur. Nicméně uznává, že část této újmy v důsledku rozsudku vydaného Cour de cassation zanikla.

83 Je třeba připomenout, že žalobce zaprvé v podstatě tvrdí, že Parlament zneužil řízení, zadruhé porušil články 9 a 10 protokolu, zatřetí, že Parlament porušil ustálenou praxi výboru pro právní záležitosti ohledně jednak svobody projevu a jednak *fumus persecutionis*, začtvrté, že Parlament porušil zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, zapáté, že Parlament narušil nezávislost poslance a konečně zašesté, že Parlament ponechal bez povšimnutí ustanovení svého jednacího řádu týkající se řízení, které může vést ke ztrátě mandátu poslance.

84 Pokud jde o druhý žalobní důvod, podstatou tvrzení žalobce zejména bylo, že článek 9 protokolu, který uvádí názory nebo hlasování poslanců v rámci výkonu jejich funkce a který Parlament použil jako základ svého rozhodnutí nechránit imunitu žalobce, nelze použít v projednávaném případě, neboť toto ustanovení se týká pouze názorů a hlasování v rámci plenárního zasedání a schůzí takových parlamentních orgánů

jako jsou výbory nebo politické skupiny a nikoliv názorů vyjádřených na kongrese nebo během předvolební kampaně.

85 Žalobce naproti tomu tvrdí, že na jeho situaci se měl použít článek 10 protokolu, neboť toto ustanovení se vztahuje zejména na akty, které netvoří názory nebo hlasování, ať již byly učiněny v rámci Evropského parlamentu či nikoliv. Výroky, pro které byl trestně stíhán, byly přitom proneseny během tiskové konference pořádané za účelem oznámení znovuzahájení politické činnosti po letní přestávce v prostorách politické strany, kterou zastupuje.

86 Parlament tím, že použil pouze článek 9 protokolu se tak dopustil nesprávného právního posouzení.

87 Parlament v podstatě tvrdí, že podmínky vzniku odpovědnosti Společenství nejsou splněny a že návrh musí být zamítnut jako neopodstatněný.

88 Pokud jde o protiprávnost jednání, které je Parlamentu vytýkáno, Parlament v podstatě v rámci návrhu na zrušení tvrdil, že zaprvé žaloba ve skutečnosti směřuje proti zprávě vypracované výborem pro právní záležitosti, zatímco pouze rozhodnutí, které sám přijal, může tvořit jeden z jeho aktů, přičemž ani návrh rozhodnutí obsažený ve zprávě výboru pro právní záležitosti, ani odůvodnění nemohou být považovány za akty Parlamentu; zadruhé, že akty týkající se ochrany imunity nemohou spočívat přímo na protokolu, takže zvoleným právním základem bylo ustanovení obsažené v jeho jednacím řádu týkající se postupu přijímání aktů na ochranu imunity; zatřetí, že rozhodnutí Parlamentu nechránit imunitu mohlo být teoreticky přijato jak na základě článku 9 protokolu, tak na základě jeho článku 10; začtvrté, že tvrzení žalobce týkající se nezbytného použití článku 10 protokolu nespadají tolik do otázky právního základu aktu, jak do jeho meritorního posouzení; zapáté, že podle něj čl. 10

první pododstavec písm. a) protokolu neodkazuje na čl. 26 třetí pododstavec Francouzské ústavy a že žalobce netvrdí, že Parlament byl povinen použít uvedený čl. 26 třetí pododstavec Francouzské ústavy, ale že případné rozhodnutí o ochraně imunity žalobce by muselo vyvolávat účinky stanovené tímto ustanovením ústavy; zašesté, že i kdyby Parlament mohl ve vztahu k žalobci toto ustanovení ústavy použít, mohl by s ohledem na svou posuzovací pravomoc přijmout stejné rozhodnutí jako je napadené rozhodnutí; zasedmé, že použití čl. 26 třetího pododstavce Francouzské ústavy by vyvolalo otázku, zda Parlament nebyl povinen jednat přímo na základě tohoto ustanovení vnitrostátního práva spíše než provést postup stanovený jeho jednacím řádem, a že i když by Parlament jednal na základě uvedeného čl. 26 třetího pododstavce Francouzské ústavy, mohl by přijmout negativní rozhodnutí, a že právní postavení žalobce by se tak nezměnilo; krom toho rozhodnutí o zastavení trestního stíhání by pozbylo účinků ke konci výročního zasedání 2005/2006, tj. druhé úterý měsíce března 2006 – pokud by rozhodnutí požadující zastavení trestního stíhání nebylo Parlamentem obnoveno – tj. před vydáním rozsudku Tribunal correctionnel ve věci žalobce; zaosmé, že žalobce se nemůže účelně dovolávat porušení zásady ochrany legitimního očekávání; zadeváté, že žalobce neuvádí žádný důkaz na podporu svých tvrzení týkajících se skutečnosti, že napadené rozhodnutí narušuje jeho nezávislost jakožto poslance; konečně zadesáté, že tvrzení žalobce týkající se porušení čl. 3 odst. 6 druhého pododstavce jednacího řádu Parlamentu jsou bezpředmětná.

89 Pokud jde o příčinnou souvislost Parlament tvrdí, že nenese žádnou odpovědnost za skutečnost, že třetí osoby chybně vykládaly napadené rozhodnutí a spatřovaly v něm presumpci viny žalobce.

Závěry Tribunálu

90 Podle ustálené judikatury je vznik mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES za protiprávní jednání jeho orgánů vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům,

skutečné existence tvrzené škody a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a uplatňovanou škodou (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. září 1982, Oleifici Mediterranei v. EHS, 26/81, Recueil, s. 3057, bod 16; rozsudek Tribunálu ze dne 11. července 1996, International Procurement Services v. Komise, T 175/94, Recueil, s. II 729, bod 44).

91 Tyto tři podmínky vzniku odpovědnosti Společenství jsou kumulativní (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. září 1999, Lucaccioni v. Komise, C-257/98 P, Recueil, s. I-5251, bod 14, a rozsudek Tribunálu ze dne 6. prosince 2001, Emesa Sugar v. Rada, T-43/98, Recueil, s. II-3519, bod 59). Neexistence jedné z nich je tak dostatečná pro zamítnutí žaloby na náhradu škody (rozsudek Tribunálu ze dne 17. prosince 2003, DLD Trading v. Rada, T-146/01, Recueil, s. II-6005, bod 74).

92 V projednávaném případě je třeba nejprve zkoumat tvrzení týkající se protiprávnosti jednání Parlamentu.

– K jednání vytýkanému Parlamentu

93 Je třeba připomenout, že pokud jde o první ze tří podmínek vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství uvedených v bodě 90 výše, judikatura požaduje, aby bylo prokázáno dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům. Co se týče požadavku, podle kterého musí být porušení dostatečně závažné, rozhodujícím kritériem pro jeho splnění, zejména pokud má dotčený orgán širokou posuzovací pravomoc, je otázka, zda tento orgán zjevným a závažným způsobem nedodržel meze své posuzovací pravomoci. Pokud tento orgán disponuje pouze velice malým či dokonce žádným prostorem pro uvážení, může k prokázání existence dostatečně závažného porušení postačovat prosté porušení práva Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, body 43 a 44, a rozsudek Tribunálu ze dne 12. července

2001, Comafrica a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Recueil, s. II-1975, bod 134).

94 Krom toho, pokud výsady a imunity přiznané Evropským společenstvím protokolem mají funkční povahu vzhledem k tomu, že mají zabraňovat vzniku překážek pro fungování a nezávislost Společenství (usnesení Soudního dvora ze dne 11. dubna 1989, Générale de Banque v. Komise, 1/88 SA, Recueil, s. 857, bod 9, a ze dne 13. července 1990, Zwartveld a další, C-2/88 IMM, Recueil, s. I-3365, bod 19), nic to nemění na tom, že byly výslovně přiznány členům Parlamentu, jakož i úředníkům a ostatním zaměstnancům orgánů Společenství. Skutečnost, že výsady a imunity jsou stanoveny ve veřejném zájmu Společenství, odůvodňuje pravomoc přiznanou orgánům případně imunity zbavit, avšak neznamená, že tyto výsady a imunity jsou přiznány výlučně Společenství, a nikoli rovněž jeho úředníkům, jiným zaměstnancům a členům Parlamentu. Protokol tak vytváří ve prospěch uvedených osob subjektivní právo, jehož dodržování je zajištěno systémem procesních prostředků stanoveným Smlouvou (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 15. října 2008, Mote v. Parlament, T-345/05, Sb. rozh. s. II-2849, bod 28; viz rovněž obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 1960, Humblet v. Belgický stát, 6/60, Recueil, s. 1125, bod 1148).

95 Je třeba konstatovat, že v dopise, který byl adresován předsedovi Parlamentu dne 7. dubna 2005 za účelem předložení žádosti o ochranu poslanecké imunity žalobce výboru pro právní záležitosti, L. Romagnoli s odkazem na čl. 10 první pododstavec písm. a) protokolu uvedl, že poslanecká imunita, kterou požívá B. Gollnisch, je imunita stanovená článkem 26 Francouzské ústavy, který stanoví, že Shromáždění, jehož je poslancem, může požadovat zastavení trestního stíhání. Vystupoval tedy na základě čl. 6 odst. 3 jednacího řádu Parlamentu na obranu imunity B. Gollnische s jeho souhlasem.

96 Během jednání Parlament připustil, že L. Romagnoli se ve své žádosti výslovně domáhal toho, aby Parlament požádal o zastavení trestního stíhání na základě čl. 10 prvního pododstavce písm. a) protokolu a článku 26 Francouzské ústavy.

97 Je třeba mít za to, že se Parlament tím, že se řídil návrhem výboru pro právní záležitosti, který mu doporučil nechránit imunitu B. Gollnische, a tím, že v napadeném rozhodnutí zprávu tohoto výboru uvádí, aniž by vyjádřil výhrady k obsahu odůvodnění obsaženému v tomto dokumentu, s odůvodněním zprávy ztotožnil.

98 Z toho vyplývá, že kritika vyjádřená proti odůvodnění zprávy výboru pro právní záležitosti musí být považována za kritiku směřující proti odůvodnění samotného napadeného rozhodnutí (viz v tomto smyslu rozsudek Mote v. Parlament, bod 94 výše, bod 59).

99 Z návrhů zpráv výboru pro právní záležitosti vyplývá, že:

– v prvním návrhu zprávy byla navrhována ochrana imunity žalobce na základě čl. 10 prvního pododstavce písm. a) protokolu;

– v druhém návrhu zprávy bylo navrhováno nechránit imunitu žalobce na základě odůvodnění spočívajícího na čl. 10 prvním pododstavci písm. a) protokolu;

– ve třetím návrhu zprávy bylo navrhováno nechránit imunitu žalobce ani na základě článku 9 ani na základě článku 10 protokolu;

– v její poslední verzi byl výsledkem zprávy návrh, jak byl přijat výborem pro právní záležitosti a dále samotným Parlamentem, nechránit imunitu žalobce, přičemž tento návrh v odstavci 1 pod nadpisem „III. Odůvodnění navrhovaného rozhodnutí“ uvádí, že výbor pro právní záležitosti rozhodl, že projednávaná věc musí být zkoumána ve světle článku 9 protokolu.

100 S ohledem na obsah žádosti, která byla předložena Parlamentu, jež měla za cíl zastavení trestního stíhání na základě čl. 10 prvního pododstavce písm. a) protokolu a článku 26 Francouzské ústavy, je nutné mít vzhledem ke skutečnosti, že Parlament se rozhodl zkoumat tuto žádost pouze ve světle článku 9 protokolu, za to, že ji odmítl zkoumat s ohledem na čl. 10 první pododstavec písm. a) protokolu.

101 Pokud jde o směr, který hodlá Parlament sledovat při rozhodování o takové žádosti, jaká byla podána v projednávaném případě, je třeba Parlamentu přiznat širokou posuzovací pravomoc.

102 To však nic nemění na tom, že jelikož Parlamentu byla v projednávaném případě předložena žádost o zastavení trestního stíhání na základě čl. 10 prvního pododstavce písm. a) protokolu, která byla jednoznačná, nespadala otázka, zda rozhodnutí muselo být přijato na základě článku 9 nebo na základě čl. 10 prvního pododstavce písm. a) protokolu do posuzovací pravomoci Parlamentu.

103 Je totiž třeba konstatovat, že Parlament nepřijal rozhodnutí, zda žádosti, která mu byla předložena, vyhoví či nikoliv, které by bylo rozhodnutím spadajícím do jeho posuzovací pravomoci.

104 Parlament naproti tomu na žádost, která mu byla předložena, odpověděl, že nemá v úmyslu ochránit imunitu žalobce ve světle článku 9 protokolu.

105 Je nutné konstatovat, že Parlament tím, že nerozhodl na základě čl. 10 prvního pododstavce písm. a) protokolu, nepřijal, pokud jde o případné zastavení trestního stíhání takové rozhodnutí, jaké je stanoveno čl. 26 odst. 3 Francouzské ústavy.

106 Ustanovení čl. 10 prvního pododstavce písm. a) protokolu totiž předpokládají, že rozsah a působnost imunity, kterou požívají poslanci na území vlastního státu, jsou určeny různými vnitrostátními právními úpravami, na které odkazuje toto ustanovení.

107 Navíc vzhledem ke skutečnosti, že na základě čl. 7 odst. 2 prvního pododstavce aktu o volbě zastupitelů v Evropském parlamentu ve všeobecných a přímých volbách (Úř. věst. 1976, L 278, s. 5) je od voleb do Evropského parlamentu v roce 2004 funkce člena Evropského parlamentu neslučitelná s funkcí člena vnitrostátního parlamentu, přísluší Evropskému parlamentu zajistit účinnost imunit stanovených čl. 10 prvním pododstavcem písm. a) protokolu, což Parlament během jednání uznal.

108 Vzhledem k tomu, že z důvodů uvedených v bodě 94 výše čl. 10 první pododstavec písm. a) protokolu, jehož účelem je – ve spojení s ustanoveními vnitrostátního práva, na která odkazuje – stanovit režim imunit, které požívají členové Parlamentu na území vlastního státu během zasedání Parlamentu, vytvořil subjektivní právo ve prospěch uvedených osob, a že tudíž představuje právní normu, která přiznává práva členům Parlamentu, kteří z ní mají prospěch, vyplývá z toho, že Parlament tím, že nerozhodl na základě čl. 10 prvního odstavce písm. a) protokolu, porušil dostatečně závažným způsobem právní normu, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům.

109 Je tedy třeba zkoumat, zda jsou splněny ostatní podmínky vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství, a sice podmínky týkající se skutečné škody a existence příčinné souvislosti.

– K příčinné souvislosti

110 Podle ustálené judikatury v oblasti mimosmluvní odpovědnosti Společenství, je podmínka týkající se existence příčinné souvislosti splněna, pokud existuje přímý vztah příčiny a následku mezi pochybením způsobeným dotčeným orgánem a dovolávanou škodou, přičemž tuto souvislost musí prokázat žalobce. Společenství lze činit odpovědným pouze za škodu, která dostatečně přímo vyplývá z protiprávního jednání dotčeného orgánu (rozsudek Soudního dvora ze dne 30. ledna 1992, Finsider a další v. Komise, C-363/88 a C-364/88, Recueil, s. I-359, bod 25, a usnesení Soudního dvora ze dne 5. července 2007, Yedaş Tarim ve Otomotiv Sanayi ve Ticaret v. Rada a Komise, C-255/06 P, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 61), to znamená, že toto jednání musí být určující příčinou škody (viz usnesení Tribunálu ze dne 12. prosince 2000, Royal Olympic Cruises a další v. Rada a Komise, T-201/99, Recueil, s. II-4005, bod 26, a citovaná judikatura). Naopak Společenství nepřísluší napravovat veškeré škodlivé, byť vzdálené, následky jednání jeho orgánů (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 4. října 1979, Dumortier Frères a další v. Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Recueil, s. 3091, bod 21).

111 Žalobce tvrdí, že protiprávnosti, kterých se dopustil Parlament a které jsou připomenuty v bodě 83 výše, zapříčinily zásah do cti, jíž se dovolává.

112 Je třeba ovšem uvést, že žalobce ve své odpovědi ze dne 23. července 2009 na písemnou otázku Soudu uvedl, že rozsudek Cour de cassation nevedl k odstranění nemajetkové újmy způsobené napadeným rozhodnutím v plném rozsahu. Žalobce tak sám označuje trestní stíhání vedené proti němu francouzskými orgány jako příčinu uvedené újmy nebo její části.

113 Protiprávnost, které se dopustil Parlament a jež spočívá v tom, že Parlament odmítl zkoumat žádost s ohledem na čl. 10 první pododstavec písm. a) protokolu, a tak na ní na tomto základě neodpověděl, netvoří přímou a určující příčinu zásahu do cti – nebo alespoň částečný zásah do cti –, jíž se dovolává.

114 V každém případě je třeba krom toho uvést, že protiprávnost, kterou je stiženo napadené rozhodnutí, nemůže tvořit přímou a určující příčinu zásahu do cti, jíž se žalobce dovolává.

115 Jak totiž připouští žalobce ve své písemné odpovědi na otázku Tribunálu týkající se důsledků, které je nutné vyvodit z rozsudku Cour de cassation, pokud by se Parlament opíral o čl. 10 první pododstavec písm. a) protokolu, mohl by tak platně přijmout jak rozhodnutí požadující zastavení trestního stíhání, tak rozhodnutí nepožádat o zastavení trestního stíhání.

116 Rozhodnutí požadovat zastavení trestního stíhání totiž nepředstavuje, s ohledem na širokou posuzovací pravomoc, kterou je Parlamentu nutné v této oblasti přiznat, nezbytný důsledek podání žádosti v tomto smyslu adresované Parlamentu.

117 Skutečnost, že Parlament nevyhověl žádosti, která mu byla předložena, aby požadoval zastavení trestního stíhání, na nesprávném právním základě, nemůže být přímou a určující příčinou tvrzené škody, za předpokladu, že je prokázána.

118 Vzhledem k tomu, že příčinná souvislost není prokázána, je tedy třeba návrh na náhradu škody zamítnout jako neopodstatněný, aniž by bylo nezbytné zkoumat poslední podmínku vzniku odpovědnosti Společenství, tj. škodu.

K nákladům řízení

119 Žalobce v podstatě navrhuje, aby Parlamentu bylo uloženo zaplatit žalobci částku 4 000 eur za výdaje vynaložené na jeho poradce a přípravu jeho žaloby. Rozhodnutí o přípustnosti jeho návrhu ponechává na úvaze Tribunálu.

120 Parlament v podstatě tvrdí, že uvádění takové paušální platby, jakou požaduje žalobce, není článkem 87 a násl. jednacího řádu upraveno a že návrh směřující k tomu, aby Parlamentu byla uložena náhrada nákladů je tudíž nepřípustný.

121 Podle čl. 91 písm. b) jednacího řádu se za nahraditelné náklady považují nutné výdaje vynaložené účastníky řízení v souvislosti s řízením, zejména výdaje na cestu a pobyt a odměny zmocněnců, poradců a advokátů.

122 Ačkoliv žalobce nemá z tohoto důvodu nárok na paušální částku, je třeba mít za to, že návrh žalobce směřuje k tomu, aby Parlamentu byla uložena náhrada nákladů řízení. Návrh tudíž není nepřípustný.

123 V souladu s čl. 87 odst. 2 prvním pododstavcem jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

124 Podle čl. 87 odst. 6 jednacího řádu není-li vydáno rozhodnutí ve věci samé, rozhodne o nákladech řízení Tribunál dle volného uvážení.

125 Za těchto podmínek projednávaného případu je důvodné rozhodnout, že Parlament ponese vlastní náklady řízení a nahradí dvě třetiny nákladů vynaložených žalobcem, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Není namístě rozhodnout o návrhu na zrušení.

2) Návrh na náhradu škody se zamítá.

3) Evropský parlament ponese vlastní náklady řízení a nahradí dvě třetiny nákladů vynaložených Brunem Gollnischem, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.

4) Bruno Gollnisch ponese třetinu vlastních nákladů řízení, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 19. března 2010.

Podpisy.